

Prelatens brev (april 2007)

Biskop Javier Echevarría's brev til Opus Deis medlemmer. I april måned dveler prelaten ved de hendelser vi feirer i Den stille uke og oppmunttrer til å ha kontakt med Jesus Kristus, Guds sønn som ble menneske.

09.04.2007

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

I dag begynner Den stille uke, den viktigste uken i året, ettersom vi

feirer minnet om de sentrale hendelsene for vår frelse. Jeg håper at hver enkelt av oss lever den – eller snarere gjenopplever den – personlig, sammen med Jesus i de situasjoner som liturgien lar oss betrakte. Sammen med vår Fader ber jeg Gud om nåde til at vi alle blir slått med stadig større undring overfor disse mysterier.

De første dagene etter Herrens seierrike inntog i Jerusalem er det lett å gå ved Jesu side på hans stadige reiser mellom Betania og Jerusalem. La oss ta evangeliet i våre hender og gå inn i scenene for å være svært nær ham og gå sammen med ham i alt som skjer.

Stopp opp og betrakt de timene han tilbringer i templet og prøver å overbevise de skriftlærde og fariseerne, som ved disse anledninger bare la feller for ham for å bringe ham til fall. Men Jesus

tenker ikke på at han tilsynelatende *mislyktes* i sin invitasjon til omvendelse. Til siste øyeblikk – som vi kan se på Golgata – håper han at sjelen skal åpne seg for nåden og nå frelsen. Han viser oss at vi bør insistere gang på gang i det personlige apostolatet, selv om det iblant kan se ut som om vi ikke oppnår noe resultat. Frukten kommer alltid.

Like før lidelsen forteller Herren en lignelse der man på en spesiell måte kan merke den iver etter sjeler som brenner i ham: lignelsen om kongen som *holdt bryllup for sin sønn. Han sendte sine tjenere ut for å varsle alle som var innbudt til bryllupet; men de ville ikke komme.*^[1] Vi kan forestille oss den lengsel som fantes i Jesu elskelige hjerte da han sa disse ord. Hans gjentakelser får oss alltid til å undres: *Festmåltidet er stelt i stand, oksene og gjøfeet er slaktet, og alt er parat, kom nå til bryllupet.*^[2]

Selv i dag skjer ofte det samme. Hvis vi virkelig anstrenger oss for å identifisere oss med Kristus, for å være *alter Christus, ipse Christus*, er ingenting mer selvsagt enn at Jesu liv avbildes på en aller annen måte i vårt liv, som vår Fader sa gang på gang. ”Samme scene gjentas, det er som med gjestene i lignelsen: Noen er redde, andre opptatte, mange ...kommer med tøv, dårlige unnskyldninger.

De gjør motstand. Og så går det dem deretter: lut lei, forvirrede, likegyldige, trette, forbitrede. Og likevel er det så enkelt å akseptere Guds innbydelse hvert øyeblikk og leve glad og lykkelig!”[3]

På samme måte som den hellige Josemaría bør vår reaksjon være å ikke gi opp, men å øke hengivelsen i apostolatet, helt overbevist om at ingen anstrengelser går tapt, trass i menneskers motstand.

La oss konkret insistere på skriftemålets apostolat. I fjor på denne tiden minnet paven om at ”for at påsken skal feires med utbytte, ber Kirken i disse dagene de troende om å nærme seg botens sakrament, noe som er en slags død og oppstandelse for hver enkelt av oss (...) La oss forsones ved Kristus,” la Den hellige far til – ”slik at vi mer intenst kan nyte den glede som han gir oss ved sin oppstandelse. Den tilgivelse som Kristus gir oss i botens sakrament er kilde til indre fred og ytre fred og gjør oss til fredens i en verden der urettferdighetens splittelser, lidelse og tragedier dessverre fortsetter.”[4]

I den andre delen av uken feirer vi de tre hellige dager, hjertet i det liturgiske året. La oss gå dypt inn i disse dagenes liturgiske feiring. La oss på skjærtorsdag under messen *in Cena Domini* takke Jesus for innstiftelsen av eukaristien og prestedømmet, og for at det skal

bestå til tidenes ende. La oss holde ham med selskap ved de tabernakler – *monumenta* – der det hellige sakrament oppbevares helt frem til langfredags ettermiddag som en påminnelse om de timer Jesus Kristus tilbrakte i ensomhet, først på Oljeberget og siden under den farsepregede prosessen i denne smertefulle og vemodige natt. Vær sikre på at vår vake ved tabernaklet på en eller annen måte trøstet Jesus, sann Gud og sant menneske, i disse særskilt bitre timer.

Johannes Paul II (som Kirken og Verket skylder så mye) elsket Jesus i sakramentet lidenskapelig.

Tabernaklet trakk ham til seg, og han oppfordret oss til å gå dit ofte. Hans hjemkomst til himmelen for to år siden var sikkert like rask som oppdagelsen av et tabernakel når han var på en av sine apostoliske reiser og besøk.

I tillegg til å overholde abstinens- og fasteforpliktelsene på en forbilledlig måte på langfredag, til minne om Herrens død – og minne om og gjøre det lettere for andre mennesker å overholde dem – la oss sjenerøst lete etter små oppofrelser i disse timer og oppofre dem som godtgjørelse for våre og andres synder og som forbønn for at mange mennesker, mange tusen mennesker, vier seg til å følge Jesus Kristus på nært hold. La oss ikke være redde for Korset, mine døtre og sønner, og heller ikke for kritikken fra dem som på en fariseisk måte tar anstøt når de ser at vi kristne kjærlighetsfullt griper tak i denne hellige trepålen, hvor Herren drepte døden og berget oss for det evige liv. Hvor langt går vår kjærlighet til offeret? Er vi bekymret for hva andre måtte tenke?

På påskeaften minnes vi Jesus begravelse. La oss være svært nær Jomfru Maria sammen med

apostlene og de hellige kvinner som holdt henne med selskap. Ingen av dem visste da at den nye oppstandelsesdagen skulle gry etter disse timene i mørke. I dag vet vi det. La oss bli fylt av optimisme og håp.

Etter de tre hellige dagene begynner påsketiden, som representerer det kommende liv som vi håper å få fra Gud og som vi allerede nå kan få en forsmak på ved håpet. Spesielt ettersom den hellige eukaristi tilbys oss som løfte på og forutanelse om den evige salighet som vi har blitt lovet. Tenker vi ofte på himmelen, spesielt når vi møter motgang, slik at vi straks får tilbake den overnaturlige freden og gleden? Går vi ofte til tabernaklet for å være sammen med Jesus og styrke vårt teologale liv? De første kristne fremstilte håpets dyd i form av et anker. Dette betydde at bortenfor det jordiske livets omskiftelige omstendigheter har vår sikkerhet sitt

grunnlag i Jesus Kristus, som har nådd himmelen og sitter ved Faderens høyre side med sin hellige menneskelige natur og som alltid lever og går i forbønn for oss.[5]

”Kristus lever. Det er denne sannhet som gjør vår tro meningsfull: Jesus, som døde på korset har oppstått og beseiret døden og mørkets makt, lidelsen og angsten”, skriver vår Fader. Han fortsetter: ”Kristus lever. Jesus er Emmanuel: Gud med oss. Hans oppstandelse avslører at Gud ikke svikter oss. Kan en kvinne glemme sitt diende barn og ikke ha ømhet for sønnen hun fødte? Og selv om en mor kan glemme, så vil jeg aldri glemme deg (Jes 49, 14-15) lovet Herren. Og han holdt sitt løfte.”[6]

I den siste postsynodale apostoliske formaning, *Sacramentum caritatis*, minner Benedikt XVI blant annet om at ”spesielt i den eukaristiske liturgien får vi smake på den

eskatologiske oppfyllelsen som hvert menneske og hele skaperverket ferdes mot (jf. Rom 8, 19ff).

Mennesket er skapt for den evige og sanne lykke, som bare Guds kjærlighet kan gi (...) Dette endelige mål er egentlig Kristus Herren selv, seierherre over synden og døden, som blir nærværende på en spesiell måte i den eukaristiske feiringen. Selv om vi fremdeles bor her som "fremmede" (1 Pet 2, 11) i denne verden, deltar vi på denne måten allerede gjennom troen i det oppstandne livs fylde. Den eukaristiske festen, som åpenbarer dens sterke eskatologiske dimensjon, hjelper vår frihet på veien."[7]

Jesus er den usynlige, men virkelige Venn som alltid står ved vår side og venter på oss i tabernaklet, der han viser hvor nær han er. Hvordan ville ikke våre dager forandre seg hvis vi virkelig i hvert øyeblikk handlet med den sikkerhet – full av tro, håp og

kjærlighet – som drev den hellige Josemaría! La oss be om hans forbønn fulle av tillit, slik at han ansporer oss til å være sanne eukaristiske menn og kvinner. Den 23. april, årsdagen for hans første kommunion, byr på en ypperlig anledning. La oss lære å hver dag si et ”Herre, jeg elsker deg”, og la oss anstrenge oss for å vise det i gjerninger.

La oss be mye for paven: for ham selv og hans bønneintensjoner. Han bærer en stor byrde på sine skuldre. Guds forsyn regner med disse bønner og oppofringer for å styrke ham og gi hans ord kraft. 16. april fyller han 80 år, og 19. april er den andre årsdagen for hans valg. La oss takke Gud for den gave han har gitt Kirken i Benedikt XVI.

Vi minnes alle hvordan Den hellige far i den messen han innledet sitt pontifikat med, ba alle kristne om

deres bønnehjelp. I 2006, da vi mintes hans første år som pave, la han til: ”Jeg blir mer og mer overbevist om at jeg på egen hånd ikke kunne klare dette oppdrag. Jeg føler også at dere hjelper meg med å gjennomføre det (...) En hjertelig takk til alle dem som på forskjellige måter følger meg åndelig på nært eller fjernt hold med deres hengivenhet og deres bønn! Til hver enkelt ber jeg at han og hun må fortsette å støtte meg, samtidig som jeg ber Gud om at han lar meg være en mild og fast hyrde i hans Kirke.”[8]

La oss i Guds nærvær granske hvordan vår forening med Paven er: enhet i bønn, sinnelag og beslutninger. Ber vi mye hver dag for Den hellige fars bønneintensjoner? Oppofrer vi de ofre og forsakelser som koster oss litt mer? Hjelper vi andre personer med å be og ofre arbeidstid og små oppofringer for paven? Sprer vi hans lære – som er

Kristi lære – og forsvarer vi den når den blir angrepet i massemedia eller i private samtaler?

La ikke deres bønn for mine bønneintensjoner avta.

Med all kjærlighet velsignes dere av

Deres Far

+ Javier

Roma, 1. april 2007 [1] Matt 22, 2-3.

[2] *Ibid.*, 4.

[3] Den hellige Josemaría: *Plogfuren*, nr. 67.

[4] Benedikt XVI: Tale ved generalaudiensen 12/4 2006.

[5] Jf Heb 4, 14 og 7, 25.

[6] Den hellige Josemaría: *Når Kristus går forbi*, nr. 102.

[7] Benedikt XVI: Postsynodale apostoliske formaning *Sacramentum caritatis*, 22/2 2007, nr. 30.

[8] Benedikt XVI: Tale ved generalaudiensen 19/4 2006.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-april-2007/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-april-2007/) (06.08.2025)